

NAMN ATT MINNAS

ÅKE LINDEMALM

Många betydelsefulla personförändringar inom vår högsta försvarsledning förestår under det år, som nu ingått. Posten som överbefälhavare, posten som chef för marinen och sannolikt även posten som chef för försvarsstaben kommer att byta innehavare. Vem som skall bli vår nye ÖB resp. försvarsstabschef är ännu höljt i dunkel, även om all sannolikhet talar för, att den förra befattningen kommer att beklädas av den nuvarande flygvapenchefen, generallöjtnant Torsten Rapp.

Däremot kan det redan nu anses klart vem som den 1 oktober kommer att efterträda viceamiral Stig H:son-Ericson som chef för marinen. Det blir nuvarande chefen för marinstabens, kommandören Åke Lindemalm.

Detta innebär en karriär, som väl i fråga om snabbhet kan kallas sensationell för att inte säga exceptionell i det svenska försvarets nyare hävder. Lindemalm är bara 50 år gammal. Han blev kommandör år 1957. Eftersom han inte rimligen kan hoppa direkt från kommandör till viceamiral, kan man förutse att han i samband med sitt förordnande till marinchef från 1 oktober, vilket kan väntas någon gång i mars, utnämns till konteramiral. Han kommer med andra ord att under loppet av fyra år ha passerat tre av de fyra högsta militära graderna. Det enda jämförbara fallet torde vara vår nuvarande ÖB, general Swedlund. Han passerade visserligen från generalmajor 1948 till general-

löjtnant och general år 1951, men han hade dock dessförinnan varit överste i fyra år. Lindemalm får nästan anses vara ett strå vassare.

Hurudan har då bakgrunden till denna enastående raska befordran gestaltat sig?

Åke Lindemalm är provinsialläkare-son och föddes i Lima, Kopparbergs län den 26 mars 1910. Han tog studenten i Uppsala 1928 och blev fänrik i flottan 1931. Sin specialitet fann han mycket snart inom ubåtsvapnet. Under krigtidens sjökommenderingar tjänstgjorde han som fartygschef för diverse ubåtar. Under sina följande landkommenderingar har han bl. a. varit lärare vid såväl sjökrigshögskolan som försvarshögskolan. Efter tre år som chef för marinstabens operationsavdelning blev han fartygschef på »Tre Kronor» samt i anslutning därtill under åren 1956-59 flaggkapten hos chefen för kustflottan, Bertil Berthelsson. År 1959 återbördades han till ubåtsvapnet såsom inspektör. I denna befattning har han verkat tills Stig H:son-Ericson i september förra året gjorde honom till marin-stabschef med den uppenbara avsikten att utbilda honom till sin efterträdare.

Sådana ter sig alltså de yttre konturerna av hans karriär. Men dessa data säger föga om hans inre kvalifikationer. Vad är det som har gjort att en hittills tämligen normal befordringsgång nu så plötsligt skall krönas med försvarsgrenens högsta post?

Varför är det just han, som kommer att bli chef för marinen?

Det är ingen hemlighet att det funnits andra kandidater. Främst bland dem har naturligtvis varit Bertil Berthelsson, kustflottans stridbare chef och Stig H:son-Ericsons utomordentliga komplement i marinens högsta ledning. Hade frågan av en eller annan anledning aktualiserats på ett tidigare stadium, låt oss säga för ett par år sedan, kan det inte gärna råda något tvivel om att det blivit han. Men nu ligger saken annorlunda till. Berthelsson fyller nästa år 60. I dagens läge måste redan den åldern anses vara för hög för marinens nye chef.

Flottan är ett gammalt vapen, om man så vill vårt äldsta, men marinen är så till vida en ung försvarsgren, som den just nu håller på att ömsa skinn, att i viss mån pånyttfödas. Det är under dessa förhållanden mycket önskvärt att marinen får en så ung chef som möjligt, som representerar den unga generationen och de nya tänkesätten inom sin försvarsgren i synnerhet, men även inom försvarsmakten i allmänhet. Alla vet att den präktige sjöbjörnen, den saltsjudande beckbyxan Berthelsson älskade de stora skeppen och att han — även om han naturligtvis lojalt fogade sig i utvecklingen — med bittra känslor stoppade in sina kära kryssare i de förhatliga malpåsarna. Lindemalm däremot är ju, som framgått, ubåtsmännska. I en tid, då mycket tyder på att den svenska flottan kommer att förvandlas från att omfatta huvudsakligen övervattensfartyg till att omfatta huvudsakligen undervattensfartyg, är naturligtvis detta av utomordentligt värde. Till sist kanske det inte är alldeles förhastat att anta, att Stig H:son-Ericson genom att föreslå en så ung efterträdare, velat skapa möjligheter för marinen att för första

gången kunna i sinom tid leverera en ny ÖB. Vem vet?

Detta om betydelsen av Lindemalms utbildning, ålder och inriktning. Men trots allt viktigare måste dock i sista hand hans rent personliga egenskaper vara. Om dem kan man ge en föreställning genom att säga, att praktiskt taget hela flottan — eller varför inte hela marinen? — står enig bakom Stig H:son-Ericsons förslag till efterträdare. Typiskt är, att den som kanske gjort mest för att jämna vägen till toppen för den blivande marinchefen är just Bertil Berthelsson, som fick den högsta uppskattning för Lindemalm under hans tid som flaggkapten. Åke Lindemalms överordnade hyser ett obegränsat förtroende till honom, hans jämnåriga och yngre kamrater omfattar honom med beundran och vänskap. Bättre betyg kan man knappast önska sig.

Att han är en ytterst skicklig och kunnig yrkesmilitär säger sig självt efter vad som ovan anförts. Undrar man hurudan han är som människa, blir svaret alltid ett och detsamma. Det är en ovanligt stabil och rejäl karl, heter det med en mun, en karl att hålla i hand, en renhårig kamrat, som inte ruskar i blåsväder. Han är orädd i alla situationer, en beslutsam man, som vet vad han vill, men som därför inte kör huvudet i väggen, utan när så erfordras kan utveckla en betydande smidighet i ordets goda mening. Han har lätt att få kontakter på alla håll, inte bara inom den egna utan också inom de andra försvarsgrenarna och bland de politiker, som har med försvaret att skaffa. Som marinchefens representant i den kolmodinska försvarsledningskommittén tillvann han sig mycket stort förtroende, han har goda förbindelser i försvarstabben, med den länge icke överdrivet flottvänlige ÖB, ja t. o. m. med statsrådet Sven Andersson. Han förenar

kort sagt saklig pondus med förmågan att vinna personligt gehör.

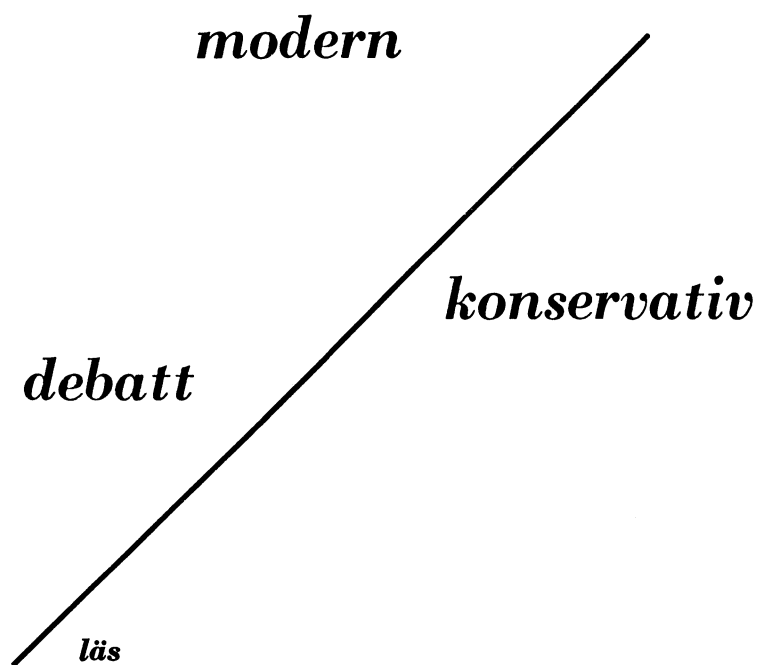
Han är, som man av detta kan förstå, en vänsäll man som inte bara är omtyckt i kamratkretsen utan också road av kamratlivet och bänkar sig gärna i ett glatt lag. Hans fysiska spänst är ryktbar, som inspektör för ubåtsvapnet tvekade han aldrig att ta på sig grodmansutrustning och dyka ned i en vak och det är betecknande att han nu, för att kompensera sin brist på militär flygutbildning, skaffat sig civilt flygcertifikat. På lediga stunder läser han historia, kulturhistoria och konsthistoria; sina sommarsemestrar älskar han att tillbringa med sin hustru och sina pojkar i den fiskestuga på Tjörn, som han för några år sedan inköpt och som han nu strävsamt ägnar sig åt att egenhändigt rusta upp.

Att bli chef för marinen är en svår uppgift, inte minst när man skall ef-

terträda Stig H:son-Ericson. Han är nu en gång för alla en av våra mest lysande militärer i modern tid och har med osedvanlig intelligens, skicklighet och energi under det gångna decenniets våldsamma försvarspolitiska kastvindar lotsat den svenska marinen genom alla försvarsutredningars blindskär. Men Lindemalm kan trösta sig med att marinen under H:s kloka ledning redan ridit ut den värsta stormen i och med att hotet från Adam avvärjts och marinplan 60 i allt väsentligt accepterats av inte bara statsmakterna utan t.o.m. av ÖB. Och den omständigheten att Stig H:son-Ericson själv utpekat Lindemalm till sin efterträdare bör vara den bästa borgen för att den blivande marinchefen skall vara mäktig att föra verket vidare i företrädarens anda.

G. U.

Svensk Linje

organ för Sveriges Konservativa Studentförbund

PRENUMERATION 7 nr/år 6 kronor

POSTGIRO 29 82 24 Stockholm Sö